

# Maas Theunissen

of: die op den Heere vertrouwen  
zullen niet beschaamd uitkomen.

GERHARD NIJHUIS



JOH. DE LIËFDE, UTRECHT.

... van het gezaad. men zaait ze, de regels 40—45 c.M.  
... op des regel rollen van 4 à 7 boontjes 35 c. van  
... afzonderlijk 10— c.M. de n. van elk ar.

... BLOEMEN IN MARK, TUIN EN HUIS



## I.

# IN DE HOUTZAGERIJ.

---

Komaan jongens, zoo sprak op zekeren dag baas Theunissen tot de knechten, die aan zijne zorg waren toevertrouwd, nog eens goed aangepakt, en dan kunnen wij dit werk, waar groote haast bij is, nog wel op tijd klaar krijgen.

Baas Theunissen, was sinds eenigen tijd opzichter bij eene machinale houtzagerij.

Door verschillende leidingen, die de Heere God met hem had gehouden, had hij den Heere als zijn God leeren kennen.

Baas Theunissen was niet een van die mannen, van wie men eigenlijk niet weet tot welken kring van menschen zij behooren; die baas Theunissen eenmaal ontmoet had, wist ook dat hij een Christen was, en op den Heere zijne hope had gevestigd voor tijd en eeuwigheid.

Niet dat baas Theunissen ook niet zijne oogenblikken had, waarin hij wel eens her- en dergeslingerd werd, maar bij tijden mocht hij ook de genade ontvangen, om in alles met zijn gansche hart op den Heere te vertrouwen.

In één woord, baas Theunissen was een van die christenen, die wij, als wij ze ontmoet hebben, altijd weer met nieuwe opgewektheid des harten verlaten.

Toen baas Theunissen dien morgen op de fabriek

gekomen was, had de hoofdopzichter hem aangezegd, dat een zeker werk door zijne onderdanigen in korten tijd moest worden afgedaan, daar er meerdere bestellingen waren gekomen, die noodzakelijk maakten het werk te bespoedigen.

Hoewel baas Theunissen, door genade, in geestelijken zin, het woord had leeren verstaan: die gelooven haasten niet, was hij naar de natuur een man van een eenigszins driftig, of laat ons liever zeggen vurig karakter.

Zag hij een zijner onderhoorigen, die zijn werk niet vlug genoeg, of somtijds onhandig aanpakte, dan zou baas Theunissen al spoedig zelve de handen hebben uitgestoken.

Wij vernamen dan dat baas Theunissen zijne knechten aanspoorde zich te haasten, en daar allen hem gaarne mochten lijden, en ook wel wisten dat er met hem geen gekscheeren was, hadden zij de handen uit de mouw gestoken, en waren druk aan den arbeid getogen.

Op eens viel zijn oog op een der werklieden, die het werk hem opgedragen, al zeer kalm opnam, ja zijn tijd verbeuzelde.

Baas Theunissen, die, zooals wij zeiden, zelf een ijvrig werkman was, kon dat niet zien, en spoedig bevond hij zich bij den tragen arbeider.

Jan, zeide hij, zoo komen wij nooit klaar.

Dat hout moet je anders aangrijpen, en om daar van een voorbeeld te geven, neemt hij het werk zelf ter hand en wierp het in de machine.

Reeds had hij zoo twee à drie stukken hem voor gedaan, toen eensklaps zijn voet uitgleed, en baas

Theunissen voorover viel, en met zijn hand in de machine geraakte.

Stop! klonk het onmiddelijk, en een oogenblik later stond de machine stil.

Dadelijk kwamen alle werklieden op dat geroep naderbij, en hoewel baas Theunissen dadelijk gegrepen werd, waren toch twee zijner vingers bijna geheel door de snelwerkende machine afgezaagd.

Nu was goede raad duur.

De eene knecht, en ook baas Theunissen zelf, wilde de vingers, die er bijhingen, dadelijk afsnijden, een ander raadde echter hem zoo naar een nabijwonend chirurgijn te brengen.

Daar komt de hoofdopzichter aan.

Het stoppen der machine had zijne aandacht getrokken, en nu kwam hij informeeren naar de oorzaak van dit oponthoud.

Nauwelijks valt zijn oog op baas Theunissen en zijn bloedende hand, of hij raadt alles.

In een oogenblik heeft hij het bloeden zooveel mogelijk gestelpt, en geeft hem een knecht mede om hem naar den chirurgijn te vergezellen, opdat zijne hand verbonden worde.

De dokter onderzocht spoedig de wond, en verklaarde die voor niet gevaarlijk, doch tevens dat baas Theunissen eenigen tijd zijn werk moest staken. Hij verbond hem, en een uur later gaat baas Theunissen naar huis, om daar rust te nemen, en te trachten zijne vrouw gerust te stellen.

---

## II.

### BIJ BAAS THEUNISSEN TE HUIS.

---

In het huis van baas Theunissen was alles reeds in grooten angst.

Eenige dagen geleden was zijne vrouw ziek geworden, en lag aan hare legerstede gekluisterd.

Reeds hadden eenige bekenden, haar op onvoorzichtige wijze, met het in de houtzagerij voorgevallene bekend gemaakt, en vol onrust lag zij nu de komst van haren man af te wachten.

Toen baas Theunissen te huis kwam, werd die onrust wel eenigzins getemperd, daar zij al spoedig vernam, dat de wonde niet zoo heel gevaarlijk was, echter kwam in haar nu de vraag op, waar nu van te leven, en hoe voor haar huisgezin te zorgen, daar haar man nu toch eenigen tijd niet naar de houtzagerij kon gaan, en derhalve de verdiensten zouden stilstaan.

Och lieve, sprak baas Theunissen, heeft de Heere niet altoos voor ons gezorgd, en zal Hij ons dan nu verlaten?

Ja, zeide zijne vrouw, maar toen waren wij gezond en sterk, en nu, wat zal er nu van ons worden, nu gij onbekwaam zijt tot den arbeid, en ik hier nêrlijk op mijn ziekbed.

Baas Theunissen sprak weinig doch zijn gebed werd inwendig al vuriger.

Op den Heere had hij ook in deze zake alleen zijne hope gevestigd.

Baas Theunissen had twee tantes Geertje en Mijntje.

Zij waren ruim met aardsche goederen gezegend, maar waren vreemd aan die genade, die de Heilige Geest werkt in het harte van Gods Kinderen, waardoor zij losgemaakt worden van hunne aardsche schatten, en ook die als geleend beschouwen.

Ook zij hadden van het ongeval gehoord, daar zijn vrouw niet verzuimd had, hun hieromtrent eene boodschap te zenden.

Zij kwamen nog dien zelfden avond bij baas Theunissen in zijne woning om hem te zien.

Drong hen de liefde Christi, om als barmhartige Samaritanen in zijne woning te komen?

Ach, daartoe bekwaamt alleen de genade Gods, en zijne tantes waren immers aan die genade, zooals wij zeiden, nog vreemd.

Zij beklaagden hem zeer, spraken met de vrouw mede om hem moedeloos te maken, en gaven nog baas Theunissen de schuld, daar hij bekend stond als driftig van aard.

Weet gij wat gij doen moest, sprak tante Mijntje, gij moet naar Ds B. gaan, die is geloof ik juist dominé van deze wijk, en een goedhartig en teergevoelend man, ik twijfel niet of die zal u wel kunnen helpen.

Tante, zei baas Theunissen, ik wil wel een predikant in mijne woning ontvangen, om met mijne vrouw te spreken. Zelve gevoel ik ook groote behoefte om zaam met een Godvreezend leeraar het aangezicht des

Heeren te zoeken, maar dat kan ik niet met iemand, die den Heere Jezus niet liefheeft en de waarheid ganschelijk oochent, en in goede werken en eigengerechtigheid, den weg der zaligheid weet te vinden, zooals hem, dien gij daar noemt, onzen liberalen wijkdominé.

Neen dan een van God zelve geroepene, die het eeuwig heil der zondaren door God op het harte gebonden is, en door genade bidden van en tot zijn God geleerd heeft.

En wat nu betreft de hulp, die ik van hem genieten zou.

Hoor eens tante, het is nu sedert het jaar 1866, dat de Heere mijne blinde oogen heeft gelieven te openen, en zich aan mijne arme ziele als mijn God en Heiland liefde te openbaren, en al dien tijd heeft Hij voor mij gezorgd, en mij nooit beschaamd doen uitkomen, en dat zal Hij ook nu niet.

Want aan al zijn volk heeft Hij beloofd, dat hun water en brood gewis zou zijn. Een bedelaar zegt Hij zal er onder Israël niet zijn, daartoe zal de Heere zijn Israël zegenen, en onder het geestelijke Israël mag ook ik mij door genade rekenen, en daarom is mijne hope en verwachting van den Heere alleen.

Dien God, die zijn Elia door de raven het brood bracht, en uit de Krith drenkte, heb ik leeren kennen als mijn God, voor Wiens rekening ik lig, en Hij zal ook mij niet begeven of verlaten, want die op den Heere vertrouwen, zij zullen nooit beschaamd uitkomen.

Tante Mijntje meesmulde eens.

Men had zich ongunstig uitgelaten over haren wijks-



dominé, en dat was toch zulk een lieve man, dat kon zij niet verdragen.

Hij preekte toch ook over den Heere Jezus.

Ja had zij hem laatst nog niet over de opstanding gehoord, en die loochende hij in 't geheel niet, en dat deden immers de ongeloofige dominé's allen.

Hoe kan nu baas Theunissen hem een ongeloofige noemen.

Neen dat kon zij niet verdragen.

Bovendien had baas Theunissen, al was hij ook haar neef, haar al zoolang geërgerd, door nooit bij haar lieven dominé ter kerk te komen, en nu dit ook nog te durven zeggen, neen dat was tante Mijntje te veel.

Welnu neef, en als dat neef er uitkwam was het al geen goed teeken. Welnu neef, zeide zij, waag het dan maar met uw God, wij zullen zien hoe dat zal uitkomen, en met tante Geertje verliet zij geheel ontstemd de woning, in zich zelf mompelende van vrome gedoê en zoo meer.

Daar zat nu baas Theunissen alleen met zijne vrouw.

De tantes, die hem konden helpen en bijstaan, ze waren geheel uit hun humeur weggegaan, en hoewel tante Geertje niets had gezegd, wist toch baas Theunissen maar al te goed, dat wat de eene zeide, de andere dacht.

Ook had hij wel gezien hoe tante Geertje had zitten knikken toen tante Mijntje aan het woord was geweest.

Kortom dit stond vast, van hunnen bijstand had hij niets meer te wachten.

Nu was dat wel zoo heel erg niet, want baas Theunissen wist wel, dat zij niet gaarne hunnen zak open deden, maar de vrouw had juist op die tantes hare hope gevestigd, en hun daarom juist die boodschap gezonden.

Theunissen, sprak dan ook zijne vrouw, toen zij hunne woning verlaten hadden, was het wel goed dat gij zoo tegen tante Mijntje spraakt?

Bedenk toch in welken toestand wij zijn, en hoe geruststellend het voor mij was, toen zij al dadelijk tot ons kwamen, en nu zullen zij ons zekerlijk aan ons lot overlaten.

Vrouw, zei baas Theunissen, ons lot is niet in hunne maar in Gods hand.

Ik lig voor Zijne rekening, en die God heeft mij uit Zijn woord geleerd, dat die Hem vreezen, geen gebrek zullen hebben.

Zie, zeide hij, naar zijn latafel gaande, hier zijn nog drie rijksdaalders, de Heere zal die wel zolang doen strekken, tot er hulpe komt.

De kruik van Zarphat's weduwe bevatte ook niet veel, en toch was het genoeg, voor al de dagen, die de hongersnood duurde.

Terwijl baas Theunissen dit sprak, hokte zijne stem, en opstaande om ook zijn eigen pijn te verbergen, ging hij naar een achtervertrekje, om daar in den gebede zijne ziele uittestorten, en het aangezicht zijns Gods te zoeken.

### III.

**Die op den Heere vertrouwen, zullen  
niet beschaamd uitkomen.**

---

Het was op Maandag dat alles, wat in de voorgaande hoofdstukken vermeld is, was voorgevallen, en nu is het Donderdagmorgen.

Baas Theunissen zat alleen met zijne vrouw, die in beterschap langzaam toenam.

De waardige leeraar S. had het huisgezin bezocht, en zaam hadden zij, biddende, een zegen van den Heere mogen ontvangen.

De tantes hadden baas Theunissen niet meer bezocht, en toonden alzoo de liefde huns harten.

Baas Theunissen bemerkte wel dat het geld, dat hij opgespaard had, en zijne vrouw had gegeven, niet lang meer zou duren, maar spoedig zou zijn opgeteerd, en gedurig was het zijne verzuchting tot den Heere, dat hij toch niet beschaamd mocht worden.

Het was 's morgen bij negenen, en baas Theunissen deed den ouden Bijbel dicht, waaruit hij voor zijn huisgezin had voorgelezen.

De kinderen waren, na door den vader in het dankgebed te zijn opgedragen, naar school gegaan, en in bepeinzingen over het gelezene uit Psalm 84 zat baas Theunissen neder.

Eensklaps klonk de bel zijner woning, en baas

Theunissen staat op om te zien, wie daar zijn zoude in deze morgenure.

Het was een jongen van de houtzagerij, die daar beneden aan de deur stond.

Baas Theunissen, sprak hij, gij moet dadelijk op de fabriek komen.

Maar jongen, antwoordde baas Theunissen, ik kan nog in het geheel niets doen, het minste werk kan ik er niet verrichten.

Ja baas, dat is waar; zei de jongen, maar op de fabriek kunnen zij buiten u ook niets.

De boel loopt in de war, en de opzichter heeft gezegd, dat gij dadelijk moest meekomen.

Baas Theunissen trok zijn jas aan, en volgde den jongen naar de fabriek.

Baas, zei de hoofdopzichter, het gaat hier niet goed, sedert gij weg zijt, is er geen gang in het werk, blijf gij nu bij het volk, en leid dan de werkzaamheden.

Mijn oudste jongen zal ik u geven, die kan voor u de administratie houden, en zoo zal het werk beter vlotten.

Dankbaarheid vervulde het hart van baas Theunissen, de Heere, dat gevoelde hij, had al voor hem gezorgd.

Al was het dan niet het volle daguur, toch zou hij nu niet geheel zonder verdiensten zijn.

Zoo ging het voort tot Zaterdag.

Dien dag had de uitbetaling plaats der werkdoonen, en baas Theunissen was belast met de opmaking der daartoe strekkende bons, die dan door den hoofdopzichter geteekend werden, en die dan even solied als geld waren.

Baas Theunissen zei den jongen de bons voor, die ze voor hem schreef.

De hoofdopzichter teekende de bons, totdat hij er een in zijne handen kreeg, die hem oogenschijnlijk niet aanstond.

Roep baas Theunissen eens bij mij op het kantoor zeide hij tot zijn jongen.

Baas, zeide hij, toen Theunissen binnen was gekomen hier is een bon, die niet in orde is.

Wel mijnheer, zeide baas Theunissen, dat is een bon voor mij zeiven, drie dagen heb ik niet gewerkt, en de overigen heb ik als half verzuim aangerekend, ik neem die vrijheid, omdat ik die dagen in de fabriek tegenwoordig was.

Wat, zeide de hoofdopzichter, dacht gij dan baas Theunissen, dat, wat gij deze dagen deed, niet geheel in het belang der fabriek was?

Daar hebt gij een nieuw formulier, schrijf nu zes dagen arbeid, daarbij drie dagen smartgeld, en dan moet gij er nog tien gulden bijzetten, want ziet ge, zonder uwe hulp zou het werk niet goed gelooopen zijn, en daarbij, ge zult wel wat noodig hebben, daar gij onder dokters handen zijt, en dat kost altijd geld.

Zoo maakt gij dan deze bon op  $f$  41.50, en laat mij teekenen.

Zie zoo, zeide de hoofdopzichter nadat hij den nieuw opgemaakten bon geteekend had, hier is uw geld baas Theunissen, en geve de Heere u, dat uw hand spoedig genezen zij, want wij kunnen u niet missen.

Ja de Heere, dat gevoelde baas Theunissen,

maar altewel, dat het de Heere was, aan wien hij dit alles te danken had.

Of was de hoofdopzichter niet altijd zeer gestreng in de rekening van eenig verzuim, en nu was zijn hart zoo open voor hem.

Baas Theunissen kon alleen een woord van dank stamelen, maar een traan welde er in zijn oog, en duizend dankpsalmen den Heere zijnen redder, werden er in zijne ziele gezongen.

Nu was baas Theunissen gered, en vol spoed maakte hij zich op naar zijne woning.

Daar vond hij juist zijn tantes, die eens kwamen kijken, hoe heer stijfhoofd het maakte.

Tante, zei baas Theunissen, tel dit zakje eens na, zulk een God heb ik.

Zulk een ontfermer heb ik leeren kennen, had ik geen gelijk, toen ik u zeide dat Hij mij niet begeven noch verlaten zou?

Beschaamd zaten daar de tantes, en eenige oogenblikken later waren zij verdwenen.

De vreugde, die zij hier meenden te zullen genieten, om na vele berispingen en vermaningen, zoo zuinig mogelijk te helpen, was hier niet te vinden, en daarom vertrokken zij maar zoo spoedig mogelijk.

Ziet ge vrouw, hoe de menschen ons helpen willen, sprak baas Theunissen tot zijne verbaasde vrouw. Zij zouden ons eerst een beker bittere galle hebben gegeven, en nadat zij zich verheugd zouden hebben over onze onderdanigheid en nederigheid, hadden zij ons een aalmoes gereikt.

Neen dan helpt de Heere anders, of moeten wij Hem niet danken voor zoo afdoende hulpe, als Hij ons heden schonk.

Laat ons dan nooit moedeloos worden en altijd de oogten op den Heere gevestigd houden, want het is maar waar zooals de psalmdichter zegt.

God, die helpt in nood,  
Is in Sion groot.

Op dit oogenblik trad juist de dokter het vertrek binnen, om nog eens naar zijne beide patienten in deze woning te zien.

De vingers van baas Theunissen begonnen weer aardig te genezen, en zijne vrouw werd nu door den dokter als geheel hersteld verklaard.

Toen de dokter weer heen wilde gaan, zeide baas Theunissen tot hem:

Dokter; wij moesten nu met een maar afrekenen, dacht mij.

Och, zeide de dokter, dit heeft nog wel den tijd.

Neen dokter, ik ben werkman, en heden heb ik het, later zou ik misschien uitstel moeten vragen, en dat zou ik niet gaarne doen.

Welnu, baas Theunissen, daar gij er opstaat, zal ik even eene buitantie schrijven.

Nauwelijks had baas Theunissen de quitante van den dokter ingezien, of hij riep uit:

Maar dokter daar staat geen som in.

Hoe zal ik nu weten wat ik u schuldig ben, en voor mij, en voor mijne vrouw.

Hoor eens baas Theunissen, sprak de dokter, en

zag hem glimlachend aan, berg die quitantie maar goed op, ik ben reeds voldaan.

Maar dokter!...

Luister, baas Theunissen, van morgen was ik bij eene schatrijke dame.

Ik had het voorrecht gehad haar van eene lastige kwaal af te helpen, waaraan zij reeds eenigen tijd geleden had.

Dokter, zei ze tegen mij, toen zij mij hare rekening betaalde, hier is een klein aandenken, en nog *f* 100 bovendien, neem ze als blijk mijner dankbaarheid.

Hoe het kwam, weet ik niet, maar op het punt de *f* 100 beleefdelijk te weigeren, werden mijne gedachten bij u bepaald.

Dank u mevrouw, zeide ik, ik hoop dit geld ten goede van andere lijdenden aan te wenden.

En derhalve, baas Theunissen, heb ik niets meer van u te vorderen, ik ben betaald, gij heb de quitantie, nu groet ik u, hebt ge mijne hulp weer noodig, gij weet mijne woning, vaarwel.

Toen kon baas Theunissen het niet langer uithouden.

Vrouw, riep hij uit, ziet gij nu met welk een God wij te doen hebben, die nooit verlaat, die altijd zorgt, en neergezonden bij de legerstede zijner vrouw, rees er een dankgebed uit zijn harte op, en klonk het door de kamer:

Welzalgig Heer, die op U bouwt  
En zich geheel aan U vertrouwt.

---





